

Reizen verruimt de geest

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele ging een week op vakantie naar Turkije. Het eeuwenoude havenstadje Side met Romeinse ruïnes trok haar aan als een magneet. Wist je dat vakantie reizen naar het buitenland vorige levens kunnen triggeren?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

‘Op een diepe bewustzijnslaag herinnerde het all inclusive polsbandje Sam aan een oude traumatische ervaring’

Cliënten in mijn praktijk stellen vaak vragen over landen en vorige levens. Ik vind didgeridoo-muziek schitterend, heb ik een vorig leven gehad in Australië? Als ik in Italië cipressen langs de wegen zie staan, dan voel ik me gelukkig. Heb ik daar geleefd? Waarom krijg ik koude rillingen bij Polen en Tsjechië? Zat ik in een kamp in oorlogstijd of vocht ik daar in het leger? Ik heb heimwee naar Egypte, maar ik ben er nog nooit geweest. Hoe kan dat? Tijdens (vakantie)reizen komen we locaties, personen en situaties tegen die te maken kunnen hebben met oude emoties of onaffe ervaringen uit eerdere levens. Afhankelijk van het type opgedane ervaringen in het verleden, verschillen reacties en gevoelens nu bij een hernieuwde kennismaking. Reizen verruimt de geest. Triggers en levenslessen krijg je er soms gratis bij.

Turkije

In de maand mei van dit jaar gingen we een weekje op vakantie naar Turkije. Sinds coronatijd was ik als ongevaccineerde niet meer met het vliegtuig weggeweest. Nu reizen weer mocht en ik eindelijk op vakantie kon, snakte ik naar warmte, zon, zee en strand. Als bestemming kozen we de Turkse Riviëra om zeker te zijn van aangename temperaturen. Side, een antiek havenstadje tussen Antalya en Alanya, had mijn belangstelling, helemaal nadat ik op internet afbeeldingen had gezien van overblijfselen van een Romeins amfitheater en een Grieks aandoende tempel, rond 150 na Christus gebouwd ter ere van de god Apollo. Zonnig weer begon ik bijzaak te vinden, de ruïnes trokken me meer. Als ik dáár geweest zou zijn, dan vond ik de vakantie al geslaagd. En inderdaad, het hoogtepunt

van die week aan de Turkse kust was voor mij de bezichtiging van Romeinse ruïnes. Een deel van het in verval geraakte Apollo-tempelcomplex in Side wordt nog steeds achter hekken gerestaureerd, een project van jaren. Echter, op veel plekken mogen toeristen over de originele marmeren vloertegels lopen, over door archeologen genummerde brokstukken heen klimmen én oude pilaren aanraken. Het omarmen daarvan voelde zo vertrouwd, alsof ik er weer even was. Met een glimlach van oor tot oor sta ik op de gemaakte foto's. Ik knuffelde geen bomen, maar deels gerestaureerde pilaren!

Een land ernaast

Overal lagen omgevallen, gebroken marmeren zuilen, pilaren en andere brokstukken tempelsteen. Haast euforisch liep ik er rond. Ik zag mezelf terug in de tijd, lopend tussen de hoge, ronde witmarmeren pijlers, toen alles nog nieuw, fraai, groots en compleet was. Wat zag het er toen schitterend uit en wat waren die hoge ruimtes lekker koel, terwijl het buiten zinderend heet was. Op de achtergrond klonk nog altijd het geruis van de branding van de zee. Heerlijk! In dat vorige leven was ik een van de vele eenvoudige tempeldienaressen, een soort manusje van alles. Galerijen schoonhouden, offerandes ergens naartoe brengen, hulpje van tempelzusters. Op een dag gaf ik daar depressief de brui aan en liep ik het nabijgelegen strand op, het zeewater in. Zo ver ik kon lopen, tot ik kopje onder ging. Hoestend en proestend, want ik kon niet zwemmen, werd dat mijn einde. Ik heb nogal wat vorige levens in kaart gebracht en ik dacht dat dat leven - waar ik vaker flarden van had gezien - zich afspeelde in het Parthenon in Athene, Griekenland. Maar de loopafstand van de tempel tot aan de zee klopte voor mijn gevoel niet. De tempel in Side lijkt wat bouw betreft sprekend op het Parthenon, dat zag ik nu met eigen ogen. De afstand van de Apollo-tempel naar het strand met keien klopte hier precies. Ik zat gewoon een land mis, kan gebeuren. Het ging niet om Griekenland, maar om Side in Turkije.

Het was een topvakantie, al werd ik na het bezoek aan de Romeinse ruïnes midden in de nacht in het hotel hoestend en proestend wakker. Ik gaf de schuld aan 'kougevat in het vliegtuig', maar misschien speelde een restje herinnering van verdrinken in zee nog mee.

All inclusive

Op het strand bij het hotel raakte ik aan de praat met Sam, één van de vele Duitse toeristen. Hij was er met zijn vriendin op vakantie en vertelde: "Toen wij aankwamen in de hotellobby kregen we een welkomstdrankje aange-

boden en ontvingen we de sleutelkaart voor onze kamer. Voor ik er erg in had, klikte iemand een wit plastic bandje om mijn pols met de naam van het hotel erop, zodat iedereen kan zien dat we hier *all inclusive* zitten. Ik schrok! Dat polsbandje zat direct vast, ik kreeg het niet meer af! Mijn vriendin moest er hard om lachen, ze zei dat ik niet zo moeilijk moest doen. Maar 's nachts kon ik er niet van slapen en heb ik dat bandje met haar nagelschaartje kapot geknipt. Ik voelde me direct bevrijd." Dat was een aparte opmerking en ons gesprek verdiepte zich. Sam zei: "Ik wou dat ik nooit hierheen op vakantie was gegaan. We hebben Side bezocht, maar daar werd ik opeens bang van die historische toeristenboten in de haven. Ik wilde weg, terug de binnenlanden in en nooit meer terugkomen. Ik voelde me uitgebuit." Mocht ik eens kijken of zijn emoties en uitspraken te maken hadden met ervaringen uit een vorig leven? En jawel: Sam was in een vorig bestaan een tot slaaf gemaakte man aan boord van een groot zeilschip geweest. Overdag moest hij werken op het dek van het schip, 's Nachts zat hij met een ijzeren polsband vast aan een ketting om te voorkomen dat hij ervandoor zou gaan. Eenmaal aangekomen in een kleine Turkse haven (mogelijk Side), wist hij van het schip te ontsnappen en zette hij het op een lopen. Hij wist niet waarheen, maar hij rende de haven uit, de binnenlanden in. Weg van slavernij en uitbuiting. Hij rende en rende, verdwaalde in een groene wirwar van mangrovewortels bij een rivier en hield zich daar schuil. Na weken van verstopping, stierf hij in de hitte door honger en dorst.

Op een diepere bewustzijnslaag herinnerde het *all inclusive* bandje hem aan die oude traumatische ervaring. Gelukkig is Sams plastic polsbandje niet meer te vergelijken met metalen ketens van vroeger. Hij voelde zich dan wel 'opgesloten in het resort' samen met zijn vriendin, maar hij koos dit keer zelf voor Side als vakantiebestemming om vrij te hebben van zijn werk. Na mijn uitleg over hoe bij hem een oude ervaring wakker was geroepen uit zijn onderbewuste, begreep hij waar zijn overtrokken reactie en merkwaardige uitspraken vandaan kwamen. Twee dagen later kwam ik hem weer tegen op het strand bij het hotel. Hij sprak me aan en zei dat hij een dagtrip had gemaakt naar de Manavgat rivier in de buurt van Side. Sam: "Ik vond het overeenkomen met wat je vertelde. Tropisch groen, een rivier, een waterval. Een prima plek om te schuilen als je kilometers ver bent weggerend vanuit de haven van Side. Blij dat ik nu een vrij man ben." Sams aversie tegen het verplichte polsbandje was weg, hij kon gaan genieten van zijn welverdiende vakantie.

Op www.paravisiemagazine.nl lees je de uitgebreide versie van dit artikel, met uitstapjes naar Duitsland en Japan. •

